

בנימיסטר סרגיי

נגד

א.פ.ל. הנדסה קבלנית בע"מ

בית משפט השלום תל-אביב-יפו

[29.10.2008]

כבוד השופטת דורית קוברסקי

בשם התובע – עו"ד שחר אנושי

בשם הנתבעת – עו"ד איתן פרגו

פסק דין

לפני תביעה לפיצויים בגין נזקי גוף.

א. העובדות

התובע, יליד 1956. ביום 13.5.2002 החל התובע לעבוד אצל הנתבעת, חברה אשר עסקה, בין היתר, בביצוע עבודות קבלנות, שיפוצים ותיקונים (להלן: "הנתבעת"), כנהג משאית. ביום עבודתו הראשון, התבקש ע"י מנהל העבודה אשר היה במקום, לאסוף תמורים ניידים אשר היו פזורים על הכביש ולהעמיסם על המשאית. התמורים בנויים מבסיס מתכת גדול (להלן: "הקונוס"), ומתמור נשלף (להלן: "התמורים", תמונות צורפו לתיק מוצגי הנתבעת).

עת ניסה התובע להרים את התמור השני, חש בכאב חזק בגב התחתון. לאחר מנוחה הרים את התמור והניחו על המשאית. למחרת היום שוב התבקש התובע ע"י מנהל העבודה, להוריד מהמשאית מספר קונוסים. לאחר שהורידם והחזירם למשאית, בשל דרישת המשטרה, חש בכאבים חזקים בגבו ונאלץ להפסיק את עבודתו, אליה לא שב יותר (להלן:

"הארוע").

בעטיים של הכאבים העזים פנה התובע לקבלת טיפול רפואי במסגרת קופת חולים (נספחים 1-5 לת/1). ביום 20.5.02 עבר בדיקת CT אשר הדגימה במרווח L2-L3 בלט דיסקלי היקפי הנוגע בשק. במרווח L3-L4 בלט דיסקלי אחורי עם לחץ על השק, במרווח L4-L5 בלט דיסקלי אחורי ענק עם לחץ קשה על השק (נספח 7 לת/1). בהעדר הקלה במצבו, נאלץ התובע לעבור ניתוח ביום 10.6.02 לכריתת הדיסק הבינחולית L4-L5 (נספח 9 לת/1), אלא שגם לאחריו, לא מצא מזור לכאביו ולאחר בדיקת MRI (נספח 10 לת/1), אושפז שנית ועבר ביום 8.9.03 ניתוח חוזר לכריתת הדיסק (נספח 11 לת/1). לאחר הניתוח טופל בפיזיותרפיה ובמשככי כאבים (נספח 12 לת/1).

התובע מייחס לנתבעת רשלנות, בין היתר, בכך שהורתה לו להרים ולהעמיס את התמרורים, מבלי שנתנה לו הנחיות והוראות כיצד לעשות כן, ומבלי שציידה אותו באמצעי הגנה כלשהם.

בכתב ההגנה הכחישה הנתבעת את הארוע וטענה להעדר קשר סיבתי בינו לבין מצבו הרפואי של התובע, בין היתר, בשל עברו הרפואי. לחילופין נטען, כי יש לייחס לתובע את האחריות הבלעדית או המכרעת לקרות הארוע.

ב. נסיבות הארוע - עדויות

על פי עדות התובע (ת/2), מנהל העבודה אשר היה במקום אמר לו ולפועל נוסף להרים את התמרורים שהיו פזורים במקום ולהעמיסם על המשאית. להערכתו משקל הבסיס של התמרור הוא בין 10 ל-15 ק"ג ואילו התמרור עצמו שוקל כ-5 ק"ג נוספים. מיד לאחר הארוע חש כאבים חזקים בגבו ועובד אחר נהג במשאית. למחרת היום המשיך בעבודתו באשדוד. מנהל העבודה אמר לו ולשני פועלים נוספים להוריד מהמשאית מספר קונוסים ולאחר שהוריד 3-4 קונוסים נאלץ, בשל דרישת המטרה, להעמיסם שנית על המשאית, אז שוב חש כאבים עזים בגבו והפסיק את עבודתו.

בחקירתו הנגדית חזר התובע על גירסתו והוסיף כי לא שקל את התמרורים וכי הוא חושב שמשקל התמרור, לרבות הקונוס, הוא 15 ק"ג (פרוט' מיום 2.5.07 עמ' 5).

בתמיכה לעדות התובע העידה אשתו, כי ביום הראשון לעבודתו שב לביתו עם כאבי גב חזקים אשר לא חלפו ולמחרת הלכה עמו לקופת חולים (ת/1). בחקירתה הנגדית לא נשאלה על כך דבר.

מטעם הנתבעת העיד סימון רחמים (להלן: "רחמים"), מנהל התפעול ורכז הפרויקטים אצל הנתבעת. על פי עדותו (נ/1) במסגרת עבודתו כנהג משאית, היה על התובע להעביר לאתר קונוסים ותמרורים לסימון הכביש בזמן העבודה, אך לא להרימם, ואם עשה כן, הרי שעשה זאת על דעת עצמו. מכל מקום, משקלם של הקונוסים, העשויים מפלסטיק, הוא בין 3 ל-7 ק"ג ואילו התמרורים עשויים אלומיניום ושוקלים כ-4.5 ק"ג.

מחקירתו הנגדית למדנו, כי החברה נסגרה מזמן, על כן לא ניתן לקבל את שמם של העובדים הנוספים ושל מנהל השטח וכי הוא לא נכח בשטח בזמן הארוע, שכן זה לא היה

במסגרת תפקידו.

אני מאמינה לתובע כי הארוע התרחש כמתואר על ידו. גרסתו של התובע לא נסתרה או הופרכה באופן כלשהו בחקירתו הנגדית, נתמכת בגרסת אשתו ותעוד רפואי שצורף על ידו. אמנם, נכחו בזמן הארוע פועלים נוספים, אלא שהארוע התרחש מיד עם תחילת העבודה אצל הנתבעת, ועל כן סביר בעיני כי לא הכיר את הפועלים וכשניסה לברר לא זכה לשיתוף פעולה.

אין חולק, כי רחמים לא היה בשטח בזמן קרות הארוע. הנתבעת לא השכילה להביא ראיה כלשהי הסותרת את גרסת התובע, והימנעותה מהבאת הראיה או עדים הסותרים את גרסתו של התובע, צריכה להיזקק לחובתה (ע"א 465/88 הבנק למימון ולסחר בע"מ נ' מתתיהו ואח' מ"ה (4) 651, 659).

ג. דיון

1. רשלנות

הנתבעת כמעבדתו של התובע חבה חובת זהירות מושגית למנוע "סכנות צפויות לעובד" אשר מעביד סביר יכול וחייב היה לצפותן מראש (ע"א 663/88 שיריזיאן נ' לבידי אשקלון, מ"ז(3) 225; ע"א 145/80 ועקנין נ' המועצה המקומית בית שמש, לז (1) 113, 126). חובת הזהירות המושגית כוללת חובות משנה כמו לספק "סביבת עבודה" בטוחה, לנקוט בשיטות עבודה בטוחות, להדריך את העובדים ולפקח על עבודתם באופן שלא תרבע סכנה לפיתחם. זאת ועוד; המעסיק אינו יוצא ידי חובתו רק ע"י אספקת ציוד מתאים במקום העבודה, אלא עליו לפקח באופן יעיל על ביצוע כראוי של כל ההנחיות ע"י העובדים (ע"א 477/85 בוארון נ' עיריית נתניה ואח', מב(1) 415, 420; ע"א 655/80 מפעלי קירור בצפון נ' אסתר מרציאנו, לו (2) 592, ת.א. 556/93 מורלי אשר ואח' נ' שלמה רבן ואח', ת"ק-מח 99 (1) 6535). ככל שאמצעי הזהירות פשוטים יותר אין מניעה להכיר בחובת הזהירות לגביהם גם מהיבט הנורמטיבי של המדיניות המשפטית.

הנתבעת לא זימנה את מנהל העבודה אשר נכח במקום או כל אדם אחר מטעמה אשר יכול היה לשפוך אור על שיטת העבודה, הדרכה ופיקוח. עדותו של רחמים אין בה כדי לסייע לנתבעת בעניין זה. אין חולק, כי תפקידו של התובע בחברה היה לנהוג במשאית ולא לשאת משאות במסגרת העבודה ועל כן, על הנתבעת כמעביד סביר היה ליתן לו הסבר או הנחיות באשר לנשיאתם של התמרוורים. לא רק שהסבר לא ניתן, גם לא ננקטו כל אמצעי זהירות ולא סופקו אמצעי הגנה פשוטים לצורך ביצוע העבודה. ברי, כי לא היה כל פיקוח במהלך העבודה בו ניתן היה להעמיד את התובע על הסיכון שהיה מצוי בו במהלך עבודתו (ת.א. (ב"ש) 3322/97 גל ציפורה נ' עמי, אגודה לשיפור ופיתוח לילדים מוגבלים ומפגרים, (פורסם במאגר נבו), ת"א 24666/03 אלעזר דליה נ' מ.ר.ב. מרכז רפואי בע"מ, (פורסם במאגר נבו)).

אכן, התובע לא ידע להעריך באופן מדויק את המשקל של הקונוס והתמרור ואף לא צורפה חוות דעת מטעמו בעניין זה, אך כאמור, אני מקבלת את גרסתו ומעדיפה אותה על פני גרסת הנתבעת גם לענין המשקל. לא סביר בעיני שמשקל נמוך כגרסת הנתבעת גרם לנזק כבד כל

כך כפי שבא לידי ביטוי בתעוד הרפואי הרב שצורף מטעם התובע, נתמך בחוות הדעת מטעם הצדדים, לרבות חוות דעתו של מומחה בית המשפט אשר קבע כי יש קשר סיבתי בין תלונות התובע לממצאים הקליניים.

נוכח האמור לעיל, אני קובעת כי הנתבעת התרשלה כלפי התובע.

2. רשלנות תורמת

מגמה שהשתרשה בהלכות בית המשפט היא כי במקרה שמדובר בתאונת עבודה, אשר בה נפגע עובד, יש לדקדק דווקא עם המעביד בכל הנוגע להטלת אחריות לתאונה ולהקל במידה רבה עם העובד ביחוס רשלנותו. נקבע, כי על מנת לייחס לעובד "אשם תורם", על המעביד להראות כי העובד הפעיל שיקול דעת עצמאי ויצר את הסיכון וכי התנהגותו מגלה רשלנות ברורה ובולטת (ע"א 655/80 מפעלי קירור בצפון נ' מרצינו, לו (2) 592, 603, 604; ע"א 971/90 חרושת ברזל פ"ת בע"מ נ' צמרי, מו(4) 427, 421; ע"א 435/85 מחמור בע"מ נ' אטדגי (פרחון) מא (4) 524, 527). טעם נוסף לנטיה שלא להחמיר עם העובד מוסבר בכך, שבלהט העבודה עלול העובד להיכשל באי מתן תשומת לב מלאה לכל הסכנות מסביב כאשר לא אחת העובד נחפז בעבודה ומבצע קיצורי דרך, הכל תוך ראייה סוביקטיבית של הרצון להטיב עם המעביד ועם מקום העבודה כמקור פרנסה (ע"א 477/85 בוארון נ' עיריית נתניה, מב(1) 415, 425; ת.א. 556/93 מורלי אשר ואח' נ' שלמה רבן ואח', תק-מח 99(1) 6535).

לא הוכח כי התובע התרשל בביצוע עבודתו ועל כן לא מצאתי לייחס לו כל אשם תורם לקרות הארוע.

ד. חוות דעת רפואיות

התובע צרף בתמיכה לתביעתו את חוות דעתו של ד"ר אופנהיים. על פי חוות הדעת, לתובע נכות בשיעור 20% בשל ההגבלה בעמוד השדרה המותני וכאבי הגב, לפי סעיף 37(7)ב' לתקנות המל"ל, מתוכם יש לנכות מחצית בשל תחלואה קודמת. בנוסף לכך, זכאי התובע לנכות בשל הפגיעה העצבית של מיישרי כף הרגל בשיעור 5%, לפי סעיף 32(4)א' בין I ל-II, כך שנכותו הצמיתה הכוללת היא בשיעור 15%. ביום 20.8.05 קבע ד"ר אופנהיים בחוות דעתו המשלימה, כי יש החמרה במצבו של התובע לאחר שני ניתוחים שעבר, כאביו והמגבלה הקשה ועל כן נכותו הכוללת היא 30% לפי סעיף 37(7)ג', ממנה יש לנכות 10% בשל מצב קודם.

הנתבעת מצידה, צרפה את חוות דעתו של ד"ר ליבני, אשר הסכים לקביעותיו של ד"ר אופנהיים באשר לשיעור הנכות, אלא שלטענתו יש לייחס את מרביתה בשיעור שני שליש למצבו של התובע עובר לארוע, כך שנכותו בגין ההגבלה היא בשיעור 8%. בחוות הדעת המשלימה שניתנה מטעמו, הפחית את אחוזי הנכות והעמידם על סך כולל של 19%, ובניכוי מצב קודם 6.3% (חוות הדעת צורפו לתיק מוצגי הנתבעת).

נוכח הפער בין חוות הדעת מונה ד"ר דרור כמומחה מטעם בית המשפט (להלן: "המומחה"), אשר העריך את נכותו הצמיתה של התובע בשיעור 20% בגין הגבלת התנועה בעמוד השדרה המותני לפי סעיף 37(10)ב', המפנה לסעיף 37(7)ב' ו-5% נכות בגין הפגיעה השורשית לפי סעיף 32(1)א', ו', אשר הופעל חלקית, כך שנכותו הצמיתה הכוללת של

התובע היא 24%. לדעת המומחה אין מקום להפחית אחוזי נכות בגין מצב קודם, שכן מצבו של התובע עובר לארוע לגבי הגב התחתון היה אסימפטומטי והפך לסימפטומטי אחריו.

הצדדים ביקשו לחקור את המומחה על חוות דעתו.

ה. חקירת המומחה

בחקירתו הנגדית עמד המומחה על חוות דעתו (פרוט' מיום 27.3.08 עמ' 8-9) והסביר כי בהעדר ממצאים אובייקטיביים, לא מצא לנכות נכות בגין מצב קודם. קל וחומר כאשר מדובר באדם כבן 50 אשר סביר ויכול והיו לו התקפים של כאבי גב אך זה לכשעצמו ללא תעוד תומך, אינו מוליך למסקנה כי יש תחלואה קודמת בגינה יש לנכות נכות.

גם השינויים הניווניים אשר ניצפו בבדיקת ה-CT מיום 14.5.02 בגובה L4-L5, אינם מהווים ממצא חריג לגילו.

וכדבריו:

"... לקחת בן אדם בן 50 ולהגיד שהאיש הזה אם הוא היה בריא לגמרי ולומר שבמשך החיים הוא לא יסבול מכאבי גב, זה לא סביר, האם זה נכון לומר שאדם שהיו לו שניים שלושה התקפים בלי רישומים לגבי ממצאים אובייקטיביים כלשהם, האם האיש הזה יהיה בעל נכות? מישהו יהיה מוכן לקבל שנתתי נכות רק על סמך תלונות שיש כאבים עם אפס ממצאים אובייקטיביים... אם אני לא יכול לתת נכות על התקפים בלי ממצאים אובייקטיביים אז אני גם לא יכול להוריד אותה רק על סמך זה שרופא שבדק אותו שאל אותו..." (פרוט' מיום 27.3.08 עמ' 9 ש' 10 - 1).

הלכה מושרשת היא כי בימ"ש אינו מחוייב לאמץ "ככזה ראה וקדש" את המלצותיו של המומחה הרפואי. הכרעה סופית בכל השאלות השנויות במחלוקת, כמו גם בשאלות רפואיות, שמורה לבימ"ש (ע"א 16/68 רמת סיב בע"מ נ' דרזי, כב(2) 164, 168).

על דרך השגרה בית המשפט לא יטה להתערב בקביעות אשר בחוות הדעת של מומחה שמינה, המתבססות על ידע ומומחיות של איש מקצוע. יחד עם זאת, בהיותו הפוסק האחרון רשאי בית המשפט להעביר תחת שבט ביקורתו את חוות הדעת של המומחה הרפואי, שכן עמדתו של המומחה אינה אלא ראייה מתוך מכלול הראיות. לעיתים בית משפט חייב לסטות באופן חלקי או מלא ממסקנות המומחה, למשל כאשר ממכלול הראיות עולה כי המסקנה נסמכת על תשתית עובדתית לא מהימנה (ע"א 2160/90 רז נ' לאץ, מז(5) 170, 174), או כאשר המומחה מסיק מן העובדות המונחות בפניו מסקנה שגויה בדבר שיעור הנכות הרפואית או בדבר הקשר בינה לבין התאונה (ע"א 1156/92 סגל נ' סגל, דינים עליון, לח 992, ע"א 8288/00 קרנית נ' סיכסך (פורסם במאגר נבו); ע"א 3212/03 יצחק נהרי נ' דולב חברה לביטוח, תק-עליון 2005 (4) 1724; ע"א 2541/02 לנגר נ' יחזקאל, נח (2) 583, 588).

התרשמתי ממקצועיותו של המומחה אשר כאמור עמד על חוות דעתו והסביר אותה. מסקנתו של המומחה נסמכת על תשתית עובדתית ועל כן לא ראיתי סיבה שלא לאמץ את קביעותיו הן לענין שיעור הנכות והן לענין מצבו של התובע עובר לארוע.

לפיכך, אני קובעת כי נכותו הרפואית של התובע היא בשיעור 24% לצמיתות.

1. נכות תיפקודית

לטענת התובע שיעור נכותו התיפקודית גבוה משיעור הנכות הרפואית ויש להעמידה על 50%. התובע סומך על חוות דעתו של המומחה ועל מקצועו של התובע.

מנגד טוענת הנתבעת כי פגיעתו התיפקודית של התובע זניחה ורובה ככולה קשורה למצבו עובר לארוע, כפי שנלמד גם מטופס התביעה להבטחת הכנסה (צורף לתיק המוצגים של הנתבעת).

"הלכה פסוקה היא שהנכות התיפקודית אשר באה להצביע על הפרעה בתיפקודו של מי שנפגע גופנית, יכולה אם כן להיות זהה או דומה לנכות הרפואית וכך במקרים רבים. אך יכולה להיות גם שונה ממנה" (ע"א 3049/93 סימא גירוגיסאן נ' סייף רמזי, נב (3) 792). אחוזי נכות רפואית אינם מצביעים בהכרח על אובדן מקביל של הכושר לבצע עבודה, אלא הכל תלוי בטיב עבודתו והתעסקותו של הניזוק ובטיב הפגיעה בבריאותו. יש והפגיעה בגופו של הניזוק אינה חמורה כלל, אך בגללה אין הוא מסוגל לעסוק במקצועו הקודם, ולהיפך - יתכן והפגיעה היא חמורה, אך בכל זאת מסוגל הניזוק להמשיך בעיסוקו ללא הגבלה" (ע"א 646/77 לוי נ' עמיאל, לב (3) 589, 593, ת.א. 1430/96 (י-ם) אהרוני עודד נ' אומני הורייזין בע"מ (דינים מחוזי), כרך לד (2) 846).

בקביעת הנכות התיפקודית יש לקחת בחשבון את נסיבותיו הרפואיות של הנפגע ולבחון האם נכותו הרפואית טומנת בחובה הגבלה תיפקודית בכושרו להשתכר. מקצועו של הנפגע מחד, ומצבו הנפשי ויכולת ההסתגלות שלו מאידך, ישפיעו ללא ספק על קביעת מידת התיפקודיות של הנכות שנגרמה לו (ע"א 627/88 ימיני נ' שאבי, מז(4) 155).

התובע יליד 1956, חסר השכלה, נהג משאית במקצועו (למד גם נהיגה על טרקטור ומלגזה). לפני הארוע עבד כנהג משאית באספקת עוגות. על פי עדותו לאחר הארוע פוטר מעבודתו ומאז לא מצא עבודה אחרת ואף איננו יכול לסייע בעבודות הבית, כפי שעשה זאת בעבר. כך גם העידה אשתו.

ד"ר ליפקין, אורטופד מנתח, קבע כי התובע אינו כשיר לעבוד בעבודה פיזית, עבודה בעמידה והליכה ממושכת (נספח 13 לת/1).

בחוות דעתו קבע המומחה, כי לא צפוי שיפור במצבו של התובע וקיימת אפשרות של החמרה במצבו עקב התפתחות תהליכים ניווניים בעקבות הטראומה או ההתערבויות הניתוחיות שעבר. יתכנו קשיים בהרמת משא, בפעילות הדורשת כיפוף בגב התחתון, ישיבה ועמידה ממושכת, לא ניתן לצפות מראש את מועד התפתחותם, קצב התפתחותם ומידת חומרתם. יתכן והתובע יזדקק לטיפולים פיזיותרפיים, טיפול במרפאת כאב, תרופות לשיכוך כאבים וחגורת גב. בחקירתו הנגדית חזר על האמור לעיל וכעדותו:

"תאורטית צפויה החמרה במצבו... בגלל שהוציאו דיסק הטבע יחבר את L4-L5 ואז בצילום יראו שהרווח שלו הולך ונעשה צר. בגלל שהוא לא יעשה את התנועות ב-L4-L5, הוא יעשה תנועות חריגות... וכתוצאה מכך הוא יעבור תהליך בלאי מואץ

יותר. אי אפשר לדעת מתי האיש סובל, הוא שוחרר ע"י רופא תעשיה מכל פעילות פיזית, ולכן הוא לא עובד קשה. באופן נורמלי אדם שעבר שני ניתוחים מובן שהוא ניזהר, הבלאי יכול להיות מהיר ואיטי, וסביר שהוא יהיה איטי, אי אפשר להעריך מתי זה יהיה, כי הוא ישמור על הגב. אדם שעובר דבר כזה הוא נזהר ומוגבל בתנועות ויש לו גם הפרעות נירולוגיות... ההחמרה יכולה להתבטא בהגבלה יותר קשה בתנועות ובעיות של דיסקים מעל ומתחת שזה יכול להיות פריצה של דיסקים" (פרוט' מיום 27.3.08 ע' 11).

בהתחשב בהשכלתו של התובע, העדויות שהובאו מטעמו לגבי מגבלותיו בעבודה ובבית ובחוות דעתו של המומחה ועדותו לפני, אני מעמידה את נכותו הטיפקודית של התובע על 40%.

ח. עבודה ושכר

על פי עדות התובע (ת/2), עובר לארוע עבד אצל בלקאי יבגני (פנטן) מיום 1.8.01 ועד לתחילת עבודתו אצל הנתבעת, במאי 2002 כנהג משאית באספקת עוגות. על פי תלושי שכר שצורפו שכרו המשוערך הממוצע עובר לתאונה עמד על סך 3,930 ₪ (נספחים 17 - 18 לת/1).

כאמור, אצל הנתבעת עבד יומיים ולאחר מכן לא שב לעבוד.

על סמך נתונים אלה יערך חישוב גובה הנזק.

ט. גובה הנזק

1. הפסד שכר בתקופת אי הכושר מיום הארוע ועד אפריל 2004

על פי חוות דעתו של המומחה מיום הארוע 13.5.2002 ועד סוף שנת 2003, התובע היה באי-כושר מלא. בהמשך במשך שלושה חודשים באי כושר חלקי. לפיכך, זכאי התובע לסך של 82,530 ₪ בגין תקופת אי הכושר. על הסכום הנ"ל יש להוסיף ריבית כדין.

2. הפסד שכר מאפריל 2004 ועד היום

על פי הנכות הטיפקודית ובסיס שכרו של התובע עובר לארוע, אני מחייבת את הנתבעת לפצות את התובע בסך 85,000 ₪.

3. הפסד השתכרות לעתיד

בשל גילו של התובע, השכלתו והנכות הטיפקודית שקבעתי, אני פוסקת לו פיצוי גלובלי בסך של 200,000 ₪ בגין הפסד כושר השתכרות לעתיד.

4. הפסד פנסיה

התובע לא הוכיח את זכאותו לתשלום פנסיה, כמו גם את תנאי הפנסיה, ולכן אני דוחה את דרישתו לפיצוי בראש נזק זה.

5. עזרת זולת לעבר ולעתיד

על פי עדות התובע (ת/2) מאז קרות הארוע הוא מוגבל ועל כן אשתו ובתו מבצעות את מלוא עבודות הבית, על כך גם חזר והרחיב בחקירתו הנגדית (פרוט' מיום 2.5.07 עמ' 4 ש' 12 - 19). בתמיכה לעדותו, העידה אשתו (עמ' 3 ש' 16 - 23).

סביר בעיני שלאחר הארוע, משך תקופה ממושכת, בה נזקק התובע לשני ניתוחים, היה מוגבל בתנועותיו ונזקק לעזרה מוגברת. על כן בגין העבר אני פוסקת לתובע פיצוי גלובלי בסך 15,000 ₪ ולעתיד, בשל נכותו ומגבלותיו, סך גלובלי של 30,000 ₪ ובסך הכל 45,000 ₪.

6. הוצאות רפואיות

על פי עדות התובע נגרמו לו הוצאות רפואיות כמו תרופות וחגורה אלסטית. לא צורפו קבלות והוצאותיו של התובע, רובן ככולן, מכוסות בסל הבריאות. יחד עם זאת, בשל נכותו והחשש להחמרה במצבו, אני מחייבת את הנתבעת לפצות את התובע בסכום גלובלי של 3,000 ₪.

7. ניידות

התובע לא העיד על הוצאותיו הקשורות בניידות ועל כן אני דוחה את דרישתו לפיצוי בראש נזק זה.

8. כאב וסבל

בהתחשב בגילו של התובע ונכותו, אני פוסקת לו סך של 130,000 ₪ בגין פריט הנזק הלא ממוני.

י. ניכויים

התובע זנח בסיכומיו את הטענה כי אין לנכות מסכום הפיצוי את תגמולי המל"ל ועל כן משנזנחה טענתו בענין זה בסיכומיו, בימ"ש לא ישעה לה (ע"א 172/89 סלע חברה לביטוח בע"מ נ' סולל בונה, מז(1) 311).

התאונה היא תאונת עבודה כהגדרתה בחוק הביטוח הלאומי. על אף שהנתבעת המציאה לתובע את כל המסמכים שנדרשו ע"י המל"ל, התרשל התובע וזנח את תביעתו במסגרת המחלקה לנפגעי עבודה (נספח 20 לת/1). על כך עמד בית המשפט בהלכה שחזרה ונשנתה לענין ניכוי רעיוני של הגמלאות כאשר העובד לא מממש את זכותו (ע"א 4084/04 איילון נ' סגרון (פורסם בנבו); ע"א 86/73 תושיה נ' ציון, חברה לביטוח, כח (2) 497; ע"א 8673/02 פורמן נ' גיל, נח (2) 375).

נוכח כל האמור לעיל, יש לבצע ניכוי רעיוני של תגמולי המל"ל, וזאת על פי חוות דעתו של

האקטואר שי ספיר.

יא. סוף דבר

הנתבעת תשלם לתובע את הסכומים המפורטים לעיל בניכוי רעיוני של תגמולי המל"ל בסך 190,800 ₪ כשהם משוערכים ונושאים ריבית כדין. על היתרה יש להוסיף שכ"ט עו"ד בשיעור 20% ומע"מ ובצירוף הוצאות משפט.

המזכירות תשלח פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, ל' בתשרי, תשס"ט (29 באוקטובר 2008), בהעדר ב"כ הצדדים.